

loyalt opfyldt fra vor Side. Vi er derfor for saa vidt kvit.

Derimod staar vi Konservative overfor et andet Krav, hvis Vægt vi fuldt ud erkender. De konservative Vælgere har et Krav paa, at den konservative Rigsdagsgruppe, tro mod Partiets Program og dets Udtalelser før Valget, vil virke hen til den størst mulige sagligt forsvarlige Begrænsning af det offentlige Udgifter med en Nedsættelse af de direkte Skatter som Maal. Dette Krav vil Gruppen fuldt ud vedstaa, og ud fra den Betragtning kan jeg derfor tilsige Regeringen, at vi vil gaa til en Forhandling om de fremsatte Lovforslag med god Villie til at naa et Resultat, men uden at vi paa nogen Maade føler os forpligtede hverken af Forslagenes Form, Indhold eller Omfang. Dette gælder baade op og ned, om jeg saa maa sige. Jeg er lykkelig ved paa dette Punkt at være i nøje Overensstemmelse med den højtærede Statsminister, der ligesom den højtærede Finansminister har sagt, at intet af Forslagene har Karakter af Ultimatum, og som i Slutningen af sin almindelige Forelæggelsestale kom ind paa, at det, det her drejede sig om, var Fællesinteresser, ja Livsinteresser for hele Landet, og sagde (Sp. 2331): „I Sammenligning dermed er det af fuldkommen underordnet Betydning, om det bliver det ene eller det andet Parti, der høster Fordel af det kommende Rigsdagsarbejde.“ I denne i Sandhed ophøjede Betragtning er vi ganske enige. Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at naar Regeringen ved Udarbejdelsen af Forslagene saa fuldstændig har set bort fra Partiinteresser og Klasseinteresser, maa der have været en eller anden venlig lille Fe, der i det stille har værnet om visse Interesser, som findes hos store Dele af Venstres Vælgere. Men heri er jo intet overraskende; vi ved alle fra Eventyrene, at saaledes kunde det gaa i gamle Dage, og vi ved altsaa nu, at saaledes kan det gaa ogsaa i vore Dage.

Om de enkelte Lovforslag skal jeg ikke sige meget. Mit Parti har endnu ikke drøftet dem igennem, bortset fra det i Dag foreliggende, om hvilket min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Sven, senere vil tale, og jeg er allerede af den Grund udelukket fra at tage Stilling til de enkelte Forslag.

En Bemærkning vil jeg dog gerne gøre, som har et mere almindeligt Præg, en Henstilling til Overvejelse. Det maa staa for mig som noget tvivlsomt, om det, ikke mindst fra et Besparelæssynspunkt, er rigtigt at fjerne de bevægelige Tillæg paa et Tidspunkt, da Prisniveauet endnu ikke

kan antages at være faldet til Ro. Den højtærede Finansminister sagde ganske vist (Sp. 2342), at Prisniveauet her i Landet nu laa langt fastere, om end ikke uforanderligt, men den højtærede Statsminister udtalte (Sp. 2327—28), at „saa længe Erhvervsvirksomhederne ikke har fundet det rette Prisniveau, vil det være vanskeligt for Staten helt og fuldt at afpasse alle Udgifter i Forhold til Kronestigningen“. Dette sidste forekommer mig at være den rigtige Betragtning og den, der stemmer bedst med Regeringens hele Politik, der jo maa forudsætte en Skattelettelse, en Nedgang i Produktionsomkostningerne, der skulde give sig Udslag i et lavere Prisniveau. Saa vidt jeg kan se, er dette netop Grundsynspunktet for hele Regeringens Politik: gennem en Lettelse af Skatter og Afgifter at faa et nyt Prisfald sat i Gang. Om dette Synspunkt fastholdt som det eneste nu ogsaa er det rette, derpaa beror det, hvorledes Virkningerne af disse Forslag vil være, hvorledes Nydelsen af Frugterne vil komme dem, der skal nyde dem, det danske Samfund.

Derom vil jeg først gøre den almindelige Bemærkning, at Forventning om et lavere Prisniveau efter Erfaringer, vi for nylig har faaet bekræftet, ikke virker ansporende paa Foretagsomheden, opmuntrende for Erhvervsvirksomheden. Dette synes den højtærede Statsminister at have overset; i hvert Fald kom der intet herom til Orde i det Afsnit af Statsministerens Tale, der handlede om Erhvervsspørgsmaalet. Dette Afsnit synes mig afgjort at være det svageste Afsnit i Ministerens Tale, præget af forudfattede, ret ensidige Meninger og derfor næsten selvmodsigende — undskyld, at jeg siger det, men saaledes staar det for mig. Sp. 2329 siger den højtærede Minister, at disse Forslag naturligvis ikke bringer alt i Orden, men de udretter dog noget meget vigtigt, de baner Vej for Genskabelsen af et sundt, konkurrencedygtigt dansk Erhvervsliv. De høje Skatter og Afgifter er altsaa *een* Hindring for en saadan Genskabelse. I næste Afsnit paapeges det, at Mangel paa Drifts- og Anlægskapital er en anden vigtig Hindring. Dernæst siges der, at lavere Lønninger og lavere Priser maa der til, og Sp. 2330 hedder det derefter, at „der er heldigvis ingen Grund til at tro, at vi ikke indenfor alle vort Lands betydende Erhvervsgrøner skulde være andre Lande fuldt ud jævnybyrdige“. Dette er, hvad jeg kalder for „Skøntaleri“, naar det i Virkeligheden er den højtærede Statsministers og hans Partis